

ΕΡΙΦΥΛΗ

Μέσα από τον γραπτό της λόγο η συγγραφέας αποκαλύπτει κόσμους ψυχικούς που οδηγούν σε αυτοχειρία διαρκείας ή στο θάνατο σηκώνοντας το ηθικό βάρος, για να αφήσουν να λάμψει το φως μιας αγάπης. Ουτοπικό σήμερα. Φωτεινή εξαίρεση σ' ένα τοπίο, όπου το εγώ παρελαύνει και σαρώνει τα πάντα.

Η Ελένη Μπερτσάτου αναδεικνύει τα βαθιά νερά του εαυτού. Του καθρέφτη που αμείλικτος στέκει απέναντι, κριτής σε κάθε κτισμένη ηθική που αφήνεται σ' άλλους δρόμους κι επιστρέφει από μια λεπτομέρεια κρυμμένη στο ψηλότερο μέρος της αυτοσυνείδησης. Ανοίγει τα κλεισμένα παράθυρα της ψυχής μας και μας παρασύρει στους ορίζοντες των ονείρων, των διαψεύσεων, των καταχωνιασμένων επιθυμιών. Γλυκαίνει πικρές ώρες και δίνει απαντήσεις για ανθρώπους και πράγματα που μας πλήγωσαν. Και το πιο σπουδαίο, ζητάμε συγγνώμη από εμάς και τους άλλους και ισορροπούμε τη ζυγαριά μέσα μας. Κυρίως μας δείχνει τι είναι αυτό, το πιο σημαντικό στη ζωή, πέρα από χρήματα, δόξα, επιφάνειες.

Η Εριφύλη είναι ένα καταλυτικό πέρασμα μέσα από τις καθημερινές παραστάσεις των ανθρώπων. Παράλληλα, θα μας δώσει, ένα μεγάλο βλέμμα για κείνες τις ζωές που κουρνιάζουν στο περιθώριο των διαδρομών μας κι εκεί, στα πόδια μας, κουβριασμένες σκεπάζουν ό, τι τους έφερε ως εδώ. Σκεπάζουν ακόμα, τις βιαστικές ματιές μας, που λίγες φορές σκεπτόμαστε, πόσο κοντά μας βρίσκεται το απρόσμενο της μοίρας.

Μέσα στην αγριότητα των καιρών, ένα μπουκέτο κυκλάμινα, θα ανθίσει συναισθήματα, που είναι κρυμμένα στις εσοχές της ψυχής μας. Θα κλάψουμε. Κι αυτό το δάκρυ, ξεπλένει ιαματικά και απελευθερώνει. Συνεπαίρνει η εξιστόρηση όχι μόνο με τη ρέουσα γλώσσα της, μα και με την τρυφερή ματιά της, την ανθρωπιστική της υπόσταση, αλλά και με την αγωνία, το σασπένς, το ενδιαφέρον για την εξέλιξη. Το βιβλίο, όταν το τελειώνουμε, μας αφήνει μια γεύση γλυκόπικρη, αλλά και αίσθηση καθαριού.

“Από την παρουσίαση του βιβλίου στο Πνευματικό Κέντρο του Δήμου Αθηναίων την 19.12.2018”